

י"ד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: דידרסקי	שם פרטי: רבקה (רגינה)
-------------------	-----------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: וייס	בלועזית: WAIS	שם נעורים: וייס
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: רגינה	בלועזית: REGINA	מין: נ תאריך לידה: 4/2/1925
מקום לידה (ישוב, מחוז): קרלובו (קירייהז)	בלועזית: KRALOVO	ארץ לידה: צ'כוסלובקיה (על גבול הונגריה)
שם פרטי של האב: משה אהרון וייס	שם פרטי ושם נעורים של האם: חיה צלקו	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): יוסף מוסקוביץ'	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): קירייהז	בלועזית: KIRAIHAZ	ארץ המגורים: הונגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: אושוויץ		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?	סליוש	
האם היית במחנות? אילו ומתי?	אושוויץ	
מקום השחרור: אושוויץ	תאריך השחרור: 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? רצוס	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? פולין	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: פולין	שנת העליה: 1965	שם האנייה: הרצל (אם עלה בדרך הים)

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

לפני המלחמה הייתי עוזרת לאמא שלי בבית, למדתי תפירה קצת, הלכתי לבית הספר. והייתי הרבה בבית. גדלנו בלי אבא. אמא שלי היתה אלמנה, עבדה כל החיים בבתיים, עשתה כביסות ופרנסה אותנו. הילדים הלכנו לעבוד כמה שיכולנו. חיינו את החיים שלנו בעוני. לא היה לנו הזדמנות ללכת ללימודים, כי היינו צריכים להתעסק עם הפרנסה. היינו שישה ילדים, אחת היתה נשואה, ואח אחד היה בעבודות באיזושהו מקום, אפילו לא ידענו איפה. בבית היה לנו נורא קשה, היינו צריכים להיות בשקט בגלל הגרמנים.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

יום אחד נכנסו הגרמנים, אמרו לנו לצאת מהבית, לקחת בגדים ואוכל ולצאת. ואז סגרו אותנו בגטו. יומיים לפני זה היינו בבית כנסת בקרלובו, היה שם מאוד קשה, לא היה אוכל ולא היתה שתייה, ולא חשמל, ילדים בכו, ואנשים בכו. אחרי יומיים הוציאו אותנו מבית הכנסת ומי שהיה יכול ללכת ברגל, הלך ברגל, ומי שלא, זקנים בעיקר, שמו אותו על עגלות וככה הלכנו עשרה קילומטר עד סלוש. בגטו סלוש היינו בערך ארבעה חודשים, שלוש או ארבע משפחות בחדר אחד, כולם ישנו על הרצפה, לא דאגו לנו לאוכל. היינו יושבים בחוץ כל היום. אחותי הקטנה היתה יוצאת בגניבה ומביאה אוכל, ומזה היה לנו אוכל. אחרי ארבעה חודשים לקחנו שוב את מה שהיה לנו ולקחו אותנו על הרכבות, לא היה איפה לעשות צרכים, היו דליים בתוך הקרונות. כמה ימים נסענו ככה. הגענו לאושוויץ. קודם כל עשו סלקציה, איפה הילדים והחולים והבריאים והצעירים. את אמא לקחו עם אח אחד, ואח אחר הלך בקבוצה אחרת. ואני ואחותי הלכנו ביחד. אמרו לנו להתפשט, התפשטנו ערומים, גילחו אותנו והורידו לנו את השערות, אחר כך רחצו אותנו ונתנו לנו בגדים, שמלה אחת, בלי תחתונים, בלי כלום. הלכנו לבלוקים. כולם בכו, צעקו. למחרת קיבלנו חתיכת לחם. אף אחד לא היה רעב ואף אחד לא אכל אותו. שמנו אותו מתחת לגג וכשהיינו רעבים הוצאנו אותו, היה מלא ג'וקים ואכלנו אותו עם הג'וקים ביחד. אחר כך עבדתי בחוץ, והיו מוציאים אותנו במשאיות לעבודה, בחפירות של בונקרים. עד אז הייתי עם אחות שלי, אחר כך נפרדנו והיא הלכה למקום אחר. באושוויץ נולד לי תינוק, והאחראית על הצריף אמרה לי שצריך להרדים את התינוק, כדי שלא ידעו שיש בצריף תינוק שיעשה רעש ובעיות לכולם, ונתנו לו זריקה. אני ידעתי כל הזמן שבאושוויץ יש משרפות ואף אחד לא האמין לי, ואז, באחת הסלקציות שלחו אותי למשרפות ואנשים התפשטו, היו עלי בגדים, אני התחבאתי מתחתיהם וכשלקחו את כולם יצאתי החוצה מהגג וחזרתי בחזרה לבלוק שלי, בשלג, וככה ניצלתי. כשהתקרב סוף המלחמה העבירו אותנו לרברסבורג. שם היה מאוד קשה, היו בלוקים שכל השלג נכנס פנימה. משם עברתי לרצוס, מחנה קטן. משם נגמרה המלחמה ויצאתי לחופשי.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אחר כך הכרתי את בעלי, שהוא פולני, חזרתי איתו לפולניה, התחתנו ועשינו משפחה, נולדו לי שני ילדים. בעלי נפטר פה בארץ, עשרים ושבע שנים אני אלמנה

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

מ1945 ועד 1965, במשך 20 שנה לא ידעתי שיש בני משפחה שלי שנשארו בחיים. ב65' כתבתי מכתב לעיר הולדתי, קרלובו (kralovo) ושכנה קיבלה את המכתב וענתה לי, היא כתבה שהאחות שלי לאה בן אשר והאח עדיין בחיים, זאת הפעם הראשונה ששמעתי על זה. אחותי הזמינה אותי ואת הילדים לבוא לבקר כתיירים, הגעתי איתם, הם היו אז בני 11 ו 9, וזאת היתה הפעם הראשונה שנודע להם שהם יהודים, במשך כל השנים האלה הסתרתתי מהם שאני יהודיה, פחדתי שיקרה להם מה שקרה לי. בעלי הגיע כעבור שנתיים, הילדים למדו בבית ספר פה. עשרים שנה גרתי בקרית אונו, עבדתי בטיפול בילדים, ואחרי עשרים שנה עברתי ליבנה ומאז אני גרה פה. יש לי שבעה נכדים ושתי נינות, אחת בת שנה וחצי והשניה בת חודשיים.